

Samarbejdsprincippet i henhold til artikel 10 EF påbyder et forvaltningsorgan, der er blevet forelagt en anmodning herom, at genoptage en endelig forvaltningsafgørelse med henblik på at tage hensyn til en fortolkning af den relevante bestemmelse, som Domstolen i mellemtiden har foretaget, såfremt

- forvaltningsorganet efter national ret har kompetence til at omgøre afgørelsen
- den pågældende afgørelse er blevet endelig som følge af en dom afsagt af en national ret, der traf afgørelse som øverste instans
- den nævnte dom i betragtning af en efterfølgende praksis fra Domstolen er baseret på en urigtig fortolkning af fællesskabsretten, der blev foretaget, uden at Domstolen var blevet forelagt en præjudiciel anmodning i medfør af artikel 234, stk. 3, EF, og
- den berørte part ufortøvet efter at have fået kendskab til denne praksis har rettet henvendelse til forvaltningsorganet.

(¹) EFT C 61 af 24.2.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 7. januar 2004

i sag C-117/01, K.B. mod National Health Service Pensions Agency, Secretary of State for Health (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)) (¹)

(»Artikel 141 EF — direktiv 75/117/EØF — ligebehandling af mænd og kvinder — en transseksuel samlever afskåret fra at oppebære en efterladtepension, der kun tildeles den efterlevende ægtefælle — forskelsbehandling på grundlag af køn«)

(2004/C 47/04)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-117/01, angående en anmodning, som Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Det Forenede Kongerige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, K.B. mod National Health Service Pensions Agency, Secretary of State for Health, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 141 EF og Rådets direktiv 75/117/EØF af 10. februar 1975 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om gennemførelse af princippet om lige løn til mænd og kvinder (EFT L 45, s. 19), har Domstolen, sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene C.W.A. Timmermans, J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer) og A. Rosas, samt dommerne D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet, F. Macken, N. Colneric og S. von Bahr; generaladvokat:

D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 7. januar 2004 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 141 EF er i princippet til hinder for en lovgivning, der i strid med den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, hindrer et par som K.B. og R i at opfylde den nødvendige betingelse om ægteskab for, at den ene kan nyde godt af en del af den andens løn. Det påhviler den nationale ret at efterprøve, om en person i K.B.'s situation i et tilfælde som det i hovedsagen omhandlede kan støtte ret på artikel 141 EF med henblik på at opnå, at dennes partner får tillagt ret til efterladtepension.

(¹) EFT C 150 af 19.5.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 11. december 2003

i sag C-215/01, Bruno Schnitzer (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Augsburg) (¹)

(»Fri udveksling af tjenesteydelser — direktiv 64/427/EØF — håndværksydelser på byggeområdet (pudsarbejder) — national lovgivning, hvorefter udenlandske håndværksvirksomheder skal optages i håndværksregistret — proportionalitet«)

(2004/C 47/05)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-215/01, angående en anmodning, som Amtsgericht Augsburg (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag mod Bruno Schnitzer, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 49 EF, 50 EF, 54 EF og 55 EF samt af Rådets direktiv 64/427/EØF af 7. juli 1964 om de nærmere overgangsforanstaltninger for selvstændig erhvervsvirksomhed inden for de be- og forarbejdende erhverv under CITI-hovedgrupperne 23-40 (industri og håndværk) (EFT 1963-1964, s. 139), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af D.A.O. Edward (refererende dommer), som fungerende formand for Femte Afdeling, dommerne A. La Pergola og S. von Bahr; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 11. december 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Fællesskabsretten på området for fri udveksling af tjenesteydelser er til hinder for, at en erhvervsdrivende undergives en forpligtelse til at blive optaget i håndværksregistret, der forsinket, vanskeliggør eller fordyrer udførelsen af ydelserne i værtsmedlemsstaten, når de betingelser, som er fastsat i det direktiv om anerkendelse af erhvervsuddannelser, der finder anvendelse for udøvelsen af denne virksomhed i den pågældende medlemsstat, er opfyldt.

Den blotte omstændighed, at en erhvervsdrivende, der er etableret i en medlemsstat, leverer identiske eller lignende ydelser gentagne gange eller mere eller mindre regelmæssigt i en anden medlemsstat uden dér at råde over faciliteter, der giver ham mulighed for der på stabil og vedvarende måde at udøve en erhvervsvirksomhed og for fra disse faciliteter at henvende sig til bl.a. statsborgerne i denne medlemsstat, er ikke tilstrækkelig til at anse ham for at være etableret i nævnte medlemsstat.

(¹) EFT C 212 af 28.7.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 15. januar 2004

i sag C-230/01, The Intervention Board for Agricultural Produce mod Penyoed Farming Partnership (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)) (¹)

(»Forordning (EØF) nr. 3950/92 — tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter — leverancer fra en producent til en opkøber — betaling af afgiften — inddrivelse hos producenten«)

(2004/C 47/06)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-230/01, angående en anmodning, som Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Det Forenede Kongerige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, The Intervention Board for Agricultural Produce mod Penyoed Farming Partnership, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 af 28. december 1992 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 405, s. 1) og af Kommissionens forordning (EØF) nr. 536/93 af 9. marts 1993 om gennemførelsesbestemmelser for tillægsaf-

giften på mælk og mejeriprodukter (EFT L 57, s. 12, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af præsidenten, V. Skouris, som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne J.-P. Puissechot, R. Schintgen, F. Macken og N. Colneric (refererende dommer); generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 15. januar 2004 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 1 og 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 af 28. december 1992 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter bemyndiger ikke det kompetente organ til, i andre tilfælde end ved direkte salg, at iværksætte direkte retsskridt mod en producent med henblik på at inddrive det beløb, der skal betales af denne i form af tillægsafgift på mælk. Imidlertid indebærer den i artikel 10 EF indeholdte forpligtelse for medlemsstaterne til at træffe foranstaltninger, som sikrer inddrivelse af afgiften i tilfælde af, at den i artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 3950/92 fastsatte ordning er dømt til at mislykkes, mulighed for at iværksætte direkte retsskridt mod producenten med henblik på inddrivelse af det beløb, der skal betales, når det er godtgjort, at producenten ikke har betalt beløbet til opkøberen, og at sidstnævnte ikke bestræber sig på at opkræve beløbet hos producenten. Omvendt er tilsidesættelse af de i artikel 7 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 536/93 af 9. marts 1993 om gennemførelsesbestemmelser for tillægsafgiften på mælk og mejeriprodukter fastsatte betingelser, og navnlig manglende godkendelse som opkøber, ikke i sig selv relevant.

(¹) EFT C 352 af 4.12.1999.

DOMSTOLENS DOM

af 13. januar 2004

i sag C-256/01, Debra Allonby mod Accrington & Rossendale College, Education Lecturing Services, trading as Protocol Professional (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)) (¹)

(Princippet om lige løn til mænd og kvinder — direkte virkning — begrebet arbejdstager — selvstændig kvindelig underviser, som udfører et arbejde, der må antages at være af samme værdi, som det arbejde, der udføres i samme undervisningsinstitution af ansatte mandlige undervisere, men i henhold til en aftale med et andet selskab — udelukkelse af selvstændige undervisere fra tilknytning til en erhvervstilknyttet pensionsordning)

(2004/C 47/07)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-256/01, angående en anmodning, som Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) i medfør af artikel 234 EF